

POSTANOWIENIE

Dnia 20 sierpnia 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku, w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący	SSA Alina Kamińska (spr.)
Sędziowie	SSA Andrzej Ulitko SSA Dariusz Czajkowski
Protokolant	Anna Tkaczyk

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Białymstoku - Anny Malczyk

po rozpoznaniu w sprawie **P. G. s. C.**

skazanego za przestępstwo z art. 13§1 kk w zw. z art. 158§1 kk

zażalenia wniesionego przez obrońcę skazanego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Olsztynie

z dnia 18 maja 2012r. sygn. akt II Ko 83/12

w przedmiocie wznowienia postępowania w sprawie II K 56/03 Sądu Rejonowego w B.

na podstawie art. 437§1kpk

postanawia

- 1. utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie,**
- 2. zwolnić skazanego P. G. od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 18 maja 2012r. Sąd Okręgowy w Olsztynie oddalił wniosek obrońcy skazanego P. G. o wznowienie postępowania w sprawie II K 56/03 Sądu Rejonowego w B. i kosztami sądowymi obciążył Skarb Państwa.

Zażalenie na to postanowienie złożył obrońca skazanego zarzucając mu obrazę przepisu postępowania, która mogła mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia, a mianowicie art. 542§1 kpk w zw. z art. 540§1 i §2 i 3 kpk polegającą na odmowie wznowienia postępowania mimo zaistnienia ustawowych przesłanek.

Wskazują na powyższe wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Skarżący nie wykazał zarzucanej obrazy przepisów postępowania, zatem zażalenie jako niezasadne nie zasługuje na uwzględnienie.

Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z dnia 24 października 2007 r. sygn. akt SK 7/06

(Dz. U. z dnia 5 listopada 2007 r.) orzekł, że art. 135 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych jest niezgodny z art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej i uznał, że przepis traci moc obowiązującą z upływem 18 (osiemnastu) miesięcy od dnia ogłoszenia wyroku w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej. Aby wyeliminować wszelkie wątpliwości co do doniosłości prawnej orzeczeń wydanych dotychczas przez asesorów, Trybunał w samej sentencji zamieścił stosowne stwierdzenie (część II pkt 2 sentencji), że czynności asesorów sądowych, o których mowa w art. 135 § 1 ustawy powołanej w części I wyroku, nie podlegają wzruszeniu na podstawie art. 190 ust. 4 Konstytucji. Wyroki wydane w okresie, w którym z punktu widzenia obowiązującego standardu konstytucyjnego powierzenie asesorom orzekania nie było zakwestionowane, nie mogą być kwestionowane. W szczególności zaś błędem byłoby dopatrywanie się jakiegokolwiek analogii z sytuacją, gdy rozstrzygnięcie zostało wydane przez organ niewłaściwy, źle legitymizowany lub niewłaściwie obsadzony. Dopiero bowiem orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego *ratione imperii* doprowadziło do obalenia domniemania konstytucyjności zakwestionowanej normy. W wyniku promulgacji orzeczenia Trybunału, po upływie osiemnastomiesięcznego terminu odroczenia, wyrok ten doprowadził do eliminacji niekonstytucyjnego przepisu z systemu prawa. Do tego czasu rozstrzygnięcia wydawane przez asesorów są - z konstytucyjnego punktu widzenia - dopuszczalne.

Wyrok Sądu Rejonowego w B. w stosunku do P. G. zapadł natomiast nie tylko przed upływem tego terminu, ale nawet przed datą wydania wyroku przez Trybunał Konstytucyjny, w związku z czym należy przyjąć, że przepis art. 135 § 1 u.s.p. korzystał wówczas z domniemania jego konstytucyjności.

Ochrona prawomocności ma konstytucyjne umocowanie w art. 7 Konstytucji, mówiącym o działaniu organów władzy publicznej (w tym wypadku sądów) na podstawie i w granicach prawa. Zatem prawomocne rozstrzygnięcia (*działające ratione imperii*) mają za sobą konstytucyjne domniemanie wynikające z tego właśnie przepisu. Może być ono przełamane – gdy samo rozstrzygnięcie odbiega od konstytucyjnego standardu (niekonstytucyjność dotycząca prawa materialnego lub procedury, wykorzystanych *in concreto*, do wydania prawomocnego orzeczenia). Nieproporcjonalne byłoby natomiast podważenie prawomocnych orzeczeń z uwagi na stwierdzenie niekonstytucyjności *pro futuro*, dotyczącej obsady personalnej organów je wydających, działających konstytucyjnie w momencie wydania orzeczenia.

Przez pryzmat argumentacji wnioskodawcy, odwołującego się do pisma z dnia 28 kwietnia 2011r. w którym Rząd Polski uznał fakt, że prawo wnioskodawcy do rozpoznania jego sprawy przez niezawisły trybunał zostało ograniczone a wraz ze zmianą krajowych przepisów prawa, naprawione zostały braki w zakresie niezawisłości instytucji asesorów poprzez zlikwidowanie i ustanowienie ogólnej i zcentralizowanej instytucji odpowiedzialnej za szkolenie sędziów i prokuratorów oraz do decyzji Trybunału Praw Człowieka wydanego w sprawie 21506/08 należy zwrócić uwagę, że kwestia badania konstytucyjności funkcjonowania w wymiarze sprawiedliwości instytucji asesora sądowego i legalności wydawanych przez niego orzeczeń nie pojawiła się w porządku prawnym z chwilą wydania orzeczeń przez ETPCz. Wszak przecież to Trybunał Konstytucyjny, jak wskazano na wstępie, w dniu 24 października 2007 r. (SK 6/07) stwierdził niekonstytucyjność przepisów nadających asesorom sądowym uprawnienia do wykonywania czynności sędziego. Tak więc to nie w wyniku orzeczeń ETPCz doprowadzono do zmian w przepisach o ustroju sądów powszechnych, lecz mocą wyroku Trybunału Konstytucyjnego.

W świetle powyższego stwierdzić należy, że stanowisko Sądu I instancji jest prawidłowe i słuszne i jako takie zasługuje na aprobatę.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji, o kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze rozstrzygając na podstawie art. 626§1 kpk w zw. z art. 624§1 kpk i art. 639 kpk.

AK/ms